

Arrest

nr. 325 942 van 29 april 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. SOENEN, in opvolging van advocaat E. VAN DER HAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 21 juli 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 28 december 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtun van etnische afkomst. U bent een moslim van de soenitische stekking. U verklaart twintig jaar oud te zijn en te zijn geboren in het dorp Argach in het district Khogyani van de Afghaanse provincie Nangarhar.

Uw broer werkte als soldaat in het Afghaanse Nationale Leger. Toen hij naar huis kwam tijdens zijn verlof, werd uw broer uit uw huis meegenomen en enkele velden van uw huis verwijderd doodgeschoten door de taliban. Nadat u uw vader inlichtte over de ontvoering van uw broer zette u de achtervolging in. Op het moment dat u uw broer bereikte was hij al neergeschoten door de taliban. U zag de talibanleden die uw broer meenamen uit uw huis, inclusief nog twee andere leden, waaronder uw dorpsgenoot S(...) K(...), wegvluchten. Toen u uw dorpsgenoot herkende riep u zijn naam. Naar aanleiding hiervan werd er ook op u geschoten. U werd niet geraakt. Na dit incident werd uw broer nog naar het ziekenhuis gebracht, maar alle hulp kwam te laat. De volgende dag werd uw broer begraven. Tijdens de begrafenis namen vooreerst de mullah van uw dorp en de politiecommandant Y(...) het woord. Politiecommandant y(...) kondigde aan opzoek te zullen gaan naar de moordenaars. Hierna nam u het woord. U maakte van dit moment gebruik om uw gal te spuwen over de taliban en uw dorpsgenoot S(...) K(...) te ontmaskeren als lid van de taliban. Diezelfde avond werd het huis van uw dorpsgenoot S(...) K(...) door commandant Y(...) binnengevallen met een ondersteuningsteam van het districtscentrum. Echter waren ze al ontsnapt.

Doordat u de dag na de begrafenis ziek was, ging u naar uw schoonbroer die in de Khakha bazaar woonde. Hij zou u mee naar de dokter nemen. Wegens gebrek aan openbaar vervoer overnachtte u bij uw schoonbroer. De avond die hierop volgde bezocht de taliban, waaronder S(...) K(...), uw huis. Ze doorzochten uw huis opzoek naar u. Ze vertelden uw vader dat u een spion bent en dat ze u niet zouden laten ontkomen. Hierop belde uw vader uw schoonbroer, waarna er werd besloten dat u het land moest ontluchten.

U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië en Frankrijk, om vervolgens na twintig maanden onderweg te zijn geweest op 22 juli 2021 in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Na uw vertrek benaderde de taliban nog tweemaal uw huis. Na de machtsovername van de taliban besloot uw vader uw jongere broer naar Iran te sturen.

Bij terugkeer vreest u omwille van voornoemde redenen gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw originele taskara (Afghaans identiteitsbewijs), een fotokopie van de taskara van uw vader en uw broer H(...), de Kabulbank bankkaart en legerbadge van diezelfde broer, foto's van hem bij het leger, een originele foto van het lichaam van deze broer en van hem in uw dorp, en de enveloppes waar zowel de voornoemde documenten als originele foto's zich in bevonden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U wist uw vrees voor vervolging allerm minst aannemelijk te maken. U verklaarde in essentie dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat de Taliban u beschouwt als spion. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.

Ten eerste stoelt u uw relaas op het werk van uw broer bij het Afghaanse Nationale Leger. Het CGVS stelt echter vast dat u zowel het voornoemde profiel als uw familieband niet wist hard te maken. Naast uw broer zijn werklocatie in het district Gerishk in de Afghaanse provincie Helmand en de duur van zijn tewerkstelling voor het leger, wist u niets te vertellen over zijn werk (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 1/12/2022 p. 13-15). U verklaarde dit door te stellen dat u niet bij uw broer op zijn werk was en dat hij

bovendien ook nooit over zijn werk sprak (CGVS p. 12 en 14). Een bedenkelijke bewering, daar u wist aan te geven dat uw broer voor zijn indiensttreding altijd openlijk sprak over zijn wil om in het leger te gaan en voor zijn land te vechten (CGVS p. 12). Wat er ook van zij, met een dergelijk opvallend gebrek aan kennis van het door u opgeworpen profiel neemt het CGVS allerminst genoegen. Indien u uw vluchtrelaas voortbouwt op het voornoemde profiel van uw broer, mag er dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u in het kader hiervan over meer informatie beschikt.

Verder meer trachtte u de familieband en het werk van uw broer evenwel te staven door een foto van de taskara van uw broer en van uw vader voor te leggen, de legerbadge van uw broer, zijn Kabulbank bankkaart en foto's van hem op het werk in uniform (zie groene map documenten 2-6 en 9). Op basis van voornoemde documentatie kan het CGVS echter niet uw familieband vaststellen met de vooropgestelde persoon, daar u enkel een kopie van de taskara van uw broer en vader wist voor te leggen. Aan dergelijke stukken kan geen enkele bewijswaarde toegekend worden, aangezien deze altijd onderhevig kunnen zijn geweest aan mogelijk knip- en plakwerk. Bovendien moet er ook voor wat betreft de overige voornoemde documentatie met betrekking tot het werk van uw broer, op gewezen worden dat uit toegevoegde informatie blijkt dat in Afghanistan allerlei documenten gezien de hoge graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'landeninformatie' document 1). Meer nog, ook uw verklaringen met betrekking tot het bekomen van voornoemde documenten doen de wenkbrauwen fronsen. Zo gaf u aan dat uw broer nooit zaken gerelateerd aan zijn werk voor het leger mee naar huis nam om veiligheidsredenen (CGVS p. 13-14). Desalniettemin verklaarde u hierna dat uw broer tijdens zijn tweede en meteen ook laatste bezoek wél toevalligerwijze de door u voorgelegde documenten plots mee naar huis nam. Meer specifiek zelfs een geheugenkaart met tal van foto's genomen op zijn werk (CGVS p. 15). Hierbij aldus de vooreerst vooropgestelde risico's naast zich neerlegend. De verklaring die u hiervoor wist te geven is daarenboven uiterst ontwijkend. Zo stelde u dat uw broer van Helmand naar Kabul vloog en in het kader hiervan aldus zijn badge en bankkaart meenam (CGVS p. 14). Het blijft echter raden naar waarom uw broer het noodzakelijk achtte om ook een geheugenkaart met tal van foto's die tegen hem gebruikt konden worden met zich meebracht (CGVS p. 14-15). Hiermee ondergroef u dan ook eigenhandig de angst van uw broer om naar huis te komen, over zijn werk te praten en zaken gerelateerd aan zijn werk mee te nemen. Bijkomend merkt het CGVS op dat naast de foto's waarop uw broer poseert in een uniform, u een foto voorlegt waarop uw broer poseert met andere militairen. Dit gezegd zijnde, is de kwaliteit van deze foto dermate slecht dat er noch vastgesteld noch uitgesloten kan worden of de persoon die u op deze foto aanwees als uw broer effectief ook de persoon is die op de andere foto's afgebeeld staat. Op basis van de voornoemde vaststellingen wist u bijgevolg zowel het profiel van uw broer als uw familieband met hem allerminst aannemelijk te maken, waardoor uw relaas reeds volledig ondermijnd wordt.

Daar u ten tweede uw vrees voor vervolging voortbouwde op de reeds niet aannemelijk bevonden betrekking van uw broer bij de voormalige Afghaanse autoriteiten, kan er logischerwijze ook maar weinig geloof worden gehecht aan de door u beweerde gevolgen hiervan, wat voor u de directe aanleiding vormde om Afghanistan te verlaten. Dit blijkt verder uit volgende vaststellingen.

Zo stelde u vooreerst dat uw broer door de taliban om het leven werd gebracht omwille van zijn werk tijdens zijn tweede bezoek bij uw thuis. Voor wat betreft het door u opgeworpen overlijden van uw broer dient te worden opgemerkt worden dat u in het kader hiervan enkel een foto van het lichaam van uw broer wist voor te leggen (zie groene map document 7 en 9). Dit gezegd zijnde, dient er na voornoemde vaststellingen met betrekking tot de familieband met de persoon waarvan u de taskara en foto's voorlegde (zie supra), op gewezen worden dat op basis van deze foto er niet kan vastgesteld worden dat het lichaam van de afgebeelde persoon effectief uw broer betreft. Bovendien berust de aanleiding van zijn overlijden slechts op uw reeds ongeloofwaardig bevonden blote beweringen. Dit aangezien u naliet het profiel van uw broer hard te maken (zie supra) en geen documentatie wist voor te leggen met betrekking tot zijn overlijden. Zo beweerde u nochtans dat uw broer nog naar het ziekenhuis werd gebracht nadat hij werd neergeschoten (CGVS p. 20). U wist aldus noch het overlijden van uw broer, noch de omstandigheden waarin uw broer zou zijn gestorven hard te maken.

De gebeurtenissen die volgden op het overlijden van uw broer en die aanleiding gaven tot uw persoonlijke vrees voor de taliban wist u ten tweede eveneens allerminst op consistente en geloofwaardige wijze uit de doeken te doen. Zo verklaarde u dat vier onherkenbare gemaskerde talibanleden uw broer meenamen en doodschoten. Toen u uw broer neergeschoten terugvond, zag u onder de weglappende talibanleden, die volgens u plotsklaps met zes waren, een dorpsgenoot van u. Toevalligerwijze was hij de enige persoon van de vluchtende talibanleden die geen masker droeg. Een opvallend gegeven, gezien u verwijzend naar deze dorpsgenoot wist aan te geven dat niemand in het dorp op de hoogte was van zijn lidmaatschap bij de taliban. Om dit zo te houden trad hij verder meer volgens u als taliban-lid niet op zichtbare wijze op in uw dorp (CGVS p. 25). In het licht hiervan is het dan ook uiterst bizar dat deze persoon plots betrokken was bij het doden van uw broer in uw dorp en nota bene het enige lid van de taliban was die géén masker droeg en aldus op herkenbare wijze in zijn eigen dorp een aanslag pleegde. Dit raakt simpelweg kant noch wal. Dat u

uw dorpsgenoot herkende, werd in uw relaas dat u bij het CGVS vooropstelde verder meer een van de redenen waarom u ook beschoten werd op dat moment en achteraf werd beschouwd als spion omwille van het vrijgeven van zijn identiteit. Desalniettemin sprak u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ met geen woord over de dorpsgenoot die u plots centraal plaatst in uw vluchtrelaas bij het CGVS (zie administratief dossier 'Vragenlijst CGVS' nr. 5). Zo stelde u bij de DVZ voorop dat u gevisieerd werd door de taliban omwille van het profiel van uw broer en de beledigende uitspraken die u tegenover hen deed tijdens de begrafenis van uw broer. Eens hiermee geconfronteerd, verklaarde u op gebrekkige wijze dat u simpelweg te weinig tijd had om dit te duiden bij de DVZ (CGVS p. 23-24). Het bijsturen van uw relaas en verschuiven van de reden waarom u gevisieerd werd door de taliban door de plotse introductie van de voornoemde dorpsgenoot en beschuldiging van spionage, kan allerm minst serieus genomen worden en ondermijnt enkel verder uw geloofwaardigheid.

Ten derde zijn uw verklaringen met betrekking tot de begrafenis van uw broer naar aanleiding van onderstaande vaststellingen uiterst bedenkelijk. Zo gaf u aan dat op de begrafenis van uw broer een politiecommandant, afkomstig uit uw dorp, aanwezig was. Zijn opvallend belangrijke rol in uw relaas (zie infra) springt meteen in het oog, aangezien u ook over hem bij de DVZ niet sprak (zie administratief dossier 'Vragenlijst CGVS' nr. 5). Bovendien legde u eveneens gebrekkige verklaringen af met betrekking tot zijn functie. Ter omkadering van de veiligheidssituatie in uw dorp gaf u met name aan dat hij commandant was van de lokale politie en in het kader hiervan de controle uitoefende over uw dorp. Echter was hij volgens u bizar genoeg gestationeerd in een checkpoint op twee uur (te voet) van uw dorp. Eens geconfronteerd met deze opmerkelijke afstand, draaide u plots uw kar en verklaarde u, in tegenstrijd met uw voornoemde verklaring, dat uw dorp niet werd gecontroleerd door deze checkpoint (CGVS p. 5-6). Wat er ook van zij, deze politiecommandant en dorpsgenoot was toevalligerwijze ook aanwezig op de begrafenis van uw broer. Meer nog, hij gaf na de begrafenis een speech waarin hij opriep dat de moordenaar van uw broer vermoord moest worden. Toen u vervolgens het woord nam, sprak u naar eigen zeggen eveneens harde woorden over de leiders van de taliban en hun familie. Eens gevraagd naar de namen van de talibanleiders waarover u het dan had, kon u hier echter niet op antwoorden (CGVS p. 21). Voornoemde vaststelling is op zijn minst bevreemdend. Meer nog, uw bewering dat zowel u als de politiecommandant dergelijke speeches deden, doet eveneens de wenkbrauwen fronsen, aangezien u meermaals verklaarde dat de taliban overal spionnen had én dat zij waarschijnlijk ook aanwezig waren op de begrafenis (CGVS p. 16 en 21). Dat de politiecommandant dan ook zijn plan uit de doeken deed om de moordenaar achterna te zullen gaan, duidt op weinig professionaliteit en tactisch inzicht. Iets dat redelijkerwijze wel verwacht mag worden van een dergelijk vooraanstaand figuur indien deze, zoals u wist te omschrijven, van plan was om een grootschalige inval uit te voeren diezelfde avond nog (zie infra en CGVS p. 21-22). Aan uw voornoemde verklaringen aangaande het verloop van de begrafenis kan dan ook allerm minst geloof gehecht worden.

Hierop voortbouwend kon u het CGVS evenmin overtuigen met uw verklaringen aangaande de grootschalige inval in het huis van uw dorpsgenoot die lid was van de taliban. Daar waar u deze inval mede aanhaalt als reden waarom u als spion werd gevisieerd door de taliban, is het uiterst opmerkelijk dat u hiervan eveneens absoluut geen melding maakte bij de DVZ. Voorts blijven uw verklaringen met betrekking tot deze inval eerder vaag. Zo gaf u aan dat deze inval werd geleid door de voornoemde politiecommandant. Hij werd volgens u begeleid door heel veel manschappen van de politie van het districtscentrum en het nationale leger. U verklaarde dit te hebben gezien, aangezien u toekeek vanop het dak van uw huis. Zo zou u ranger-voertuigen en leden van de politie en het leger hebben gezien. Hoewel u niet kon specificeren met hoeveel ze ongeveer waren, omdat het donker was, kon u verrassend genoeg dan weer wel hun uniformen omschrijven (CGVS p. 11 en 22). Dit terzijde gelaten, merkt het CGVS bovendien op dat na voornoemde vruchteloze inval, de politiecommandant bleef zoeken naar uw dorpsgenoot. Zo zouden zijn mensen hierna nog in het dorp rondgewandeld hebben met als doel alsnog de voortvluchtige leden van de taliban te vangen (CGVS p. 22). Desondanks keerde uw dorpsgenoot en tevens lid van de taliban nota bene reeds de tweede dag na de begrafenis van uw broer en inval in zijn huis, terug naar het dorp, opzoek naar u. Dit aangezien u naar eigen zeggen verantwoordelijk werd geacht voor het vrijgeven van zijn lidmaatschap bij de taliban en aldus werd gezien als spion. Een opmerkelijke en eveneens weinig realistische aantijging, aangezien uw dorpsgenoot klaarblijkelijk geen moeite deed om zijn identiteit te verbergen. Dit zowel tijdens de aanval op uw broer (zie supra) als tijdens zijn hieronder vernoemde zoektocht naar u. Hoewel u niet wist hoeveel talibanleden uw huis doorzochten in het kader van hun zoektocht naar u, kon u namelijk wel duiden dat uw dorpsgenoot aanwezig was samen met andere gemaskerde leden van de taliban (CGVS p. 22-23). Dat uw dorpsgenoot weerom ongemaskerd deelnam, ondanks de grootschalige zoekactie van twee avonden daarvoor, raakt kant noch wal. Ook uw bewering dat de taliban deze inval uitvoerde, ondanks de verhoogde waakzaamheid in uw dorp, streeft alle logica voorbij. Deze risicovolle kort op de bal spelende actie contrasteert daarenboven danig met uw bewering dat de taliban pas twee maanden na het bezoek aan uw huis nog slechts één keer opnieuw naar u opzoek kwamen. Dit door uw vader aan te spreken toen hij de velden aan het bewerken was (CGVS p. 24). Ook de latere vlucht van uw jongere broer uit Afghanistan na de machtsovername van de taliban, wist u niet te linken aan uw voornoemde persoonlijke problemen met de

taliban (CGVS p. 24). Deze vaststellingen ondermijnen zowel het bestaan als de gewichtigheid en acuiteit van uw vooropgestelde vrees.

Verder meer spreken uw verklaringen aangaande uw afwezigheid op het moment van de inval van de taliban in uw huis, toen zij voor de eerste keer naar u kwamen zoeken, eveneens boekdelen over uw oprechtheid. Zo sprak u uzelf in het kader hiervan ronduit tegen. Bij de DVZ verklaarde u meer bepaald dat u tijdens het bezoek van de taliban in uw huis uzelf had verstoepd, waarna de taliban uw huis verliet en uw vader besloot dat u het land moest verlaten (zie administratief dossier 'Vragenlijst CGVS' nr. 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u echter dat u de dag na de begrafenis ziek werd en in de bazaar waar uw zus en schoonbroer woonden naar de dokter ging. Daar bleef u logeren, aangezien er die dag geen mogelijkheid was om het openbaar vervoer terug naar huis te nemen. Hierdoor was u toevallig niet thuis aanwezig toen de taliban naar u kwam zoeken (CGVS p. 11). Voornoemde opvallende opeenstapeling van toevalligheden in combinatie met de zwart op wit vastgestelde tegenstrijdigheid met uw verklaringen bij de DVZ, vormt weerom een bevestiging van de reden waarom uw verklaringen als ongeloofwaardig beschouwd moeten worden.

Voornoemde tegenstrijdige en ronduit gebrekkige verklaringen aangaande elk aspect van uw vluchtrelaas doen volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u vooropgestelde gebeurtenissen die aanleiding gaven tot uw vlucht uit Afghanistan en de redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren. In het licht van bovenstaande vaststellingen moet het vluchtrelaas dat u in België uit de doeken deed dan ook als volstrekt ongeloofwaardig beschouwd worden.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Griekenland, Macedonië, Servië en Frankrijk. Dit gezegd zijnde, diende u in Roemenië wel reeds een verzoek om internationale bescherming in. Hier wachtte u een beslissing met betrekking tot uw aanvraag echter niet af. Het feit dat u in Roemenië een beslissing niet hebt afgewacht, alsook hebt nagelaten om in een van de voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Al deze elementen samen leiden dan ook tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

Naast uw hierboven reeds besproken documenten, kan bovendien de enveloppe waarin uw documenten vanuit Afghanistan naar u werden verstuurd en deze waarin de originele foto's die u voorlegde zaten (zie groene map document 8), bovenstaande appreciatie niet ombuigen daar zij in het licht van uw ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas geen relevante bijdrage vormen. Over het geheel van documenten (zie groene map) moet bovendien volledigheidshalve nogmaals worden herhaald dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het 9+administratieve dossier werd toegevoegd (zie map landeninformatie document 1), blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. Daarnaast moet er gewezen worden op de slechts ondersteunende functie van deze documenten, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid,

haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land

niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België

en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekeerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige

tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Vooreerst wenst verzoeker te onderlijnen dat zijn identiteit, nationaliteit en afkomst niet betwist worden door de adjunct-commissaris.

Waar de adjunct-commissaris stelt dat verzoeker het profiel van zijn broer, noch hun familieband aannemelijk maakt, voert verzoeker aan dat hij duidelijk uitgelegd heeft hoelang zijn broer voor het leger gewerkt heeft, welke stappen zijn broer ondernam om aangenomen te worden, welke rang hij had, hoe zijn broer naar huis kwam en welk salaris hij ontving, en hij dus meer informatie heeft kunnen geven over de tewerkstelling van zijn broer dan de adjunct-commissaris doet uitschijnen. Verzoeker meent verder dat er geen aandacht is besteed aan zijn profiel en de gebruiken in Afghanistan, en stelt dat hij een jongeman was toen hij Afghanistan verlaten heeft en ongeschoold is. Hij voegt toe dat het in de Pasjtoe-cultuur niet de gewoonte is om over dergelijke gevoelige onderwerpen te spreken met jongere personen, en de jongere personen ook geen vragen mogen stellen aan de oudere personen. Verzoeker wijst op zijn verklaringen waarin hij stelt dat zijn broer slechts twee keer naar huis gekomen is en meent dat het, gelet op deze omstandigheden, ongeloofwaardig zou zijn geweest moest hij wel veel informatie gehad hebben over de tewerkstelling van zijn broer.

Aangaande de motieven van de bestreden beslissing betreffende de gevolgen van de tewerkstelling van zijn broer, meent verzoeker duidelijk te hebben uitgelegd dat er vier talibanleden naar binnen gekomen zijn en twee andere talibanleden buiten aan het wachten waren, waardoor hij verklaard heeft dat vier talibanleden zijn broer meegenomen hadden, maar zes talibanleden uiteindelijk wegliepen. Verzoeker betoogt verder dat het voor hem onmogelijk is om de handelwijze van de taliban uit te leggen, en het dan ook heel moeilijk is voor hem om uit te leggen waarom zijn dorpsgenoot geen masker droeg. Hij stelt voorts dat hij de rol van zijn dorpsgenoot niet heeft kunnen specificeren bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) omdat hij de kans niet heeft gekregen zijn relaas in detail uit te leggen en er hem gezegd werd dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) de kans zou krijgen verder in detail te gaan.

Wat betreft de begrafenis van zijn broer en de aanwezigheid van commandant Y. op die begrafenis, herhaalt verzoeker dat hij tijdens zijn interview bij de DVZ de kans niet kreeg om zijn relaas in detail uit te leggen, en hij daarom niet sprak over commandant Y. Verzoeker zet uiteen dat Y. werkte in een checkpoint die geen controle had over het dorp, en dat Y. een dorpsgenoot van verzoeker en een “vooraanstaand figuur in de veiligheidscontext van zijn regio” was. Omdat Y. bodyguards had die verantwoordelijk waren voor de

veiligheid van zijn huis, en zij op die manier dus ook zorgden voor de veiligheid van het dorp, heeft hij gezegd dat Y. de controle had over zijn dorp, aldus verzoeker. Verzoeker meent voorts dat, aangezien het Y. zijn taak was om de dorpelingen, die hoofdzakelijk overheidsgezind waren, gerust te stellen en *“hen te beloven dat hij de nodige maatregelen zou nemen om de daders te vinden en te bestraffen en de veiligheid te herstellen”*, het logisch is dat Y. dergelijke speech gaf op de begrafenis van een voormalig medewerker van de overheid. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij de taliban beledigd heeft omdat hij emotioneel geworden was en hij *“zichzelf gewoon niet kunnen inhouden”* heeft.

Wat betreft de motieven van de bestreden beslissing aangaande de inval op het huis van zijn dorpsgenoot, stelt verzoeker dat hij het verschil kon zien tussen de uniformen van de politie en van het leger, maar hij de details niet kon zien. Verzoeker benadrukt verder dat het voor hem onmogelijk is de handelwijze van de taliban uit te leggen en dat het hij dan ook moeilijk kan uitleggen waarom de talibanleden teruggekomen zijn, ondanks de grootschalige operatie van de overheidstroepen. Hij benadrukt tevens dat de overheid 's nachts geen controle had over het dorp en de aanval op zijn huis 's nachts plaatsvond. Wat betreft de huidige problemen van zijn familie, stelt hij dat zijn vader nog altijd lastiggevalen werd *“door de dorpelingen die verzoeker aangegeven heeft bij de autoriteiten”*, en zij meer dan een keer zijn langsgesproken.

Vervolgens kaart verzoeker de staatsgreep van de taliban in augustus 2021 en zijn verwestering aan. Hij stipt aan dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2019 en sinds anderhalf jaar in België verblijft, wat hem de tijd gunde om zich aan te passen aan de westerse wereld, aan diens manier van leven, denken en mentaliteit. Verzoeker beklemtoont zich te hebben aangepast aan de westerse levensstijl en licht toe dat hij zich op een westerse manier kleedt en gedraagt, veel vrienden heeft en perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving. Een terugkeer naar Afghanistan, na zich psychologisch en ook fysiek te hebben aangepast, zal een gevaar voor discriminatie en persoonlijke vervolging uitmaken, des te meer sinds de taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, aldus verzoeker. Verzoeker geeft verder aan bij terugkeer te vrezen dat hij als *“afvallige”* zal worden beschouwd. In dit verband stipt verzoeker nog aan dat de behandeling van verwesterde Afgaanse onderdanen bij terugkeer in Afghanistan de laatste jaren uitvoerig werd besproken en gedocumenteerd, ter staving waarvan hij citeert uit diverse bronnen, maar dat er een jaar na de regimeverandering nog heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afgaanse terugkeerders. Wel vreest hij dat de gevolgen voor verwesterde terugkeerders mogelijk zeer ernstig zullen zijn *“aangezien de Taliban nu de volledige macht hebben in Afghanistan, en de Sharia-wet streng toepassen”*. Hij wijst ook nog op het arrest van de Raad met nummer 235 658 van 29 april 2020 en een arrest van de Raad van 31 maart 2022.

Vervolgens voert verzoeker een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel, waarvan hij meent dat dit hem dient gegund te worden.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus geeft verzoeker uitgebreid toelichting bij de humanitaire crisis in Afghanistan, waarbij hij wijst op een schending van artikel 3 van het EVRM. Hij geeft een uiteenzetting over de huidige humanitaire crisis en hongersnood in Afghanistan en over het gebrek aan betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de taliban. Hij meent dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban overwegend door hun gedragingen veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ten slotte voert verzoeker een omstandig betoog inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij voert aan dat er sprake is van incorrecte of gemanipuleerde informatie over de realiteit ter plaatse en analyseert het willekeurig geweld in Afghanistan met verwijzingen naar algemene informatie, waaruit hij concludeert dat Afghanistan zich in een situatie van gewapend conflict en willekeurig geweld bevindt.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt het rapport *“Afghanistan: risques au retour liés à l’occidentalisation”* van OSAR van 26 maart 2021 (stuk 3) gevoegd als nieuw stavingstuk.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 30 oktober 2024 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na een verblijf in het buitenland met inachtneming van landeninformatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, alsook de COI Query *“Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 4 november 2022, de *“Afghanistan – Country Focus”* van EUAA van december 2023, de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024, de COI Focus *“Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”* van 14 december 2023, het rapport *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van

UNAMA van juni 2023 en de COI Query “Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van EUAA van 2 februari 2024 als bijkomende informatiebronnen.

3.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin hij een uiteenzetting geeft over de veiligheidssituatie en de socio-economische situatie in Afghanistan en de risico's bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, en hierbij uitvoerig verwijst naar algemene landeninformatie (aanvullende nota verzoeker). Verzoeker voegt hierbij tevens foto's toe van zijn legerkaart en van zichzelf in het leger (*Ibid.*, stukken 1 en 2).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van het vertrouwensbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit beginsel geschonden acht.

3.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) verzoeker zowel het profiel van zijn broer, als zijn familieband met hem niet aannemelijk wist te maken, omdat (B) er weinig geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde gevolgen van zijn broers betrekking bij de voormalige Afghaanse autoriteiten, wat voor verzoeker de directe aanleiding vormde om Afghanistan te verlaten, nu (i) hij noch het overlijden van zijn broer noch de omstandigheden waarin zijn broer gestorven zou zijn hard wist te maken, (ii) hij evenmin op consistente en geloofwaardige wijze de gebeurtenissen die volgden op het overlijden van zijn broer en die aanleiding gaven tot zijn persoonlijke vrees voor de taliban uit de doeken kon doen, (iii) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen aangaande het verloop van de begrafenis van zijn broer, (iv) zijn verklaringen

aangaande de grootschalige inval in het huis van de dorpsgenoot die lid was van de taliban, evenmin kunnen overtuigen, (v) zijn verklaringen aangaande zijn afwezigheid op het moment van de inval van de taliban in zijn huis tegenstrijdig zijn en (vi) hij na aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, omdat (C) de overige door verzoeker neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen, omdat (D) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (E) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (F) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Afghanistan, omwille van problemen met de taliban. Verzoekers broer zou als soldaat bij het Afghaanse leger gewerkt hebben. Toen hij naar huis kwam tijdens zijn verlof, zou hij door de taliban meegenomen zijn en door hen doodgeschoten zijn. Verzoeker zou zijn vader ingelicht hebben en de achtervolging ingezet hebben, maar zou te laat gekomen zijn, aangezien zijn broer reeds neergeschoten was door de taliban op het moment dat verzoeker toekwam. Verzoeker zou de talibanleden hebben zien wegvlugten, en hierbij zijn dorpsgenoot S. K. herkend hebben. Verzoeker zou S. K.'s naam geroepen hebben, waardoor de taliban ook op verzoeker geschoten zouden hebben. Verzoeker zou echter niet zijn geraakt. Tijdens de begrafenis van verzoekers broer de volgende dag, zou politiecommandant Y. aangekondigd hebben op zoek te zullen gaan naar de moordenaars. Verzoeker zou hierna het woord genomen hebben en van de gelegenheid gebruik gemaakt hebben om zijn gal te spuwen over de taliban en zijn dorpsgenoot S. K. te ontmaskeren als lid van de taliban. Diezelfde avond zou het huis van S. K. door commandant Y. en zijn team binnengevallen zijn. S. K. zou echter reeds ontsnapt zijn geweest. De dag na de begrafenis zou verzoeker ziek geworden zijn, waardoor hij naar zijn schoonbroer in de Khakha bazaar ging, die hem mee zou nemen naar de dokter. De avond die hierop volgde zouden de taliban, waaronder S. K., naar verzoekers huis gekomen zijn en verzoekers vader gezegd hebben dat verzoeker een spion is en dat ze hem niet zouden laten ontkomen. Hierop zou verzoekers vader besloten hebben dat verzoeker Afghanistan moest verlaten. Na verzoekers vertrek zouden de taliban verzoekers huis nog tweemaal benaderd hebben. Verzoeker vreest bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban.

Na grondige lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin niet aannemelijk maakt.

Vooreerst motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing aangaande verzoekers verklaringen over de tewerkstelling van zijn broer bij het Afghaanse leger als volgt:

“Ten eerste stoelt u uw relaas op het werk van uw broer bij het Afghaanse Nationale Leger. Het CGVS stelt echter vast dat u zowel het voornoemde profiel als uw familieband niet wist hard te maken. Naast uw broer zijn werklocatie in het district Gerishk in de Afghaanse provincie Helmand en de duur van zijn tewerkstelling voor het leger, wist u niets te vertellen over zijn werk (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd.

1/12/2022 p. 13-15). U verklaarde dit door te stellen dat u niet bij uw broer op zijn werk was en dat hij bovendien ook nooit over zijn werk sprak (CGVS p. 12 en 14). Een bedenkelijke bewering, daar u wist aan te geven dat uw broer voor zijn indiensttreding altijd openlijk sprak over zijn wil om in het leger te gaan en voor zijn land te vechten (CGVS p. 12). Wat er ook van zij, met een dergelijk opvallend gebrek aan kennis van het door u opgeworpen profiel neemt het CGVS allerminst genoegen. Indien u uw vluchtrelaas voortbouwt op het voornoemde profiel van uw broer, mag er dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u in het kader hiervan over meer informatie beschikt.”

Zo verzoeker gevolgd kan worden waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij wel wist welk salaris zijn broer kreeg en hoe zijn broer naar huis kwam, kan hij verder niet bijgetreden worden waar hij in zijn verzoekschrift betoogt dat hij wist welke rang zijn broer had en welke stappen hij ondernam om aangenomen te worden, aangezien hij enkel kan vertellen dat zijn broer met zijn *taskara* en enkele formulieren naar de bazaar ging, maar niet weet of hij een opleiding volgde of om welke formulieren dit ging (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Bovendien kan verzoeker geen verdere informatie geven over de reden waarom zijn broer bij het leger ging, behalve dat hij zijn land wil dienen, welk werk hij er deed, wat zijn positie was, wie zijn commandant was en of hij al dan niet betrokken was in gevechten (*Ibid.*, p. 12-13). Dit in acht genomen, treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar hij stelt dat verzoeker een gebrek aan kennis vertoont aangaande het werk van zijn broer, doch deze kennis van hem verwacht mag worden, daar het werk van zijn broer en de problemen die hieruit voortgekomen zouden zijn, een van de kernelementen is van verzoekers vluchtrelaas.

Het betoog in het verzoekschrift dat er geen aandacht besteed werd aan het profiel van verzoeker, aangezien hij een jongeman was toen hij Afghanistan verliet en ongeschoold is, is verder niet afdoend. De Raad merkt op dat verzoeker op het moment van het persoonlijk onderhoud op het CGVS reeds eenentwintig jaar oud was en op het moment van de gebeurtenissen die hem ertoe brachten Afghanistan te verlaten bijna negentien jaar oud was. Van hem kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij in staat is doorleefde, coherente en precieze verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren deze feiten van enige tijd geleden en/of dat hij de nodige stappen zet om zich te informeren over de elementen waar hij geen kennis van heeft. Ook van een jonge verzoeker om internationale bescherming kan een vergaande interesse worden verwacht in de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten en de elementen die hiermee samenhangen. Bovendien voert verzoeker ter verschoning van zijn gebrekkige kennis aangaande de werkzaamheden van zijn broer in zijn verzoekschrift aan *“dat het in de Pashtoe-cultuur absoluut niet de gewoonte is om over dergelijk gevoelige onderwerpen te spreken met jongere personen, dat de jongere personen ook geen vragen mogen stellen aan de oudere personen”*. Verzoeker kan evenwel bezwaarlijk voorhouden nog een kind te zijn geweest op het moment dat hij zijn land van herkomst verliet, gelet op hogere vaststelling dat hij toen bijna negentien jaar oud was. Er kan aldus worden aangenomen dat verzoeker de maturiteit had om door zijn broer, dan wel zijn vader in vertrouwen te worden genomen over zijn broers job en hierover het een en ander te hebben meegekregen en dat verzoeker ook zelf dienaangaande een zekere interesse zou hebben getoond. Verder merkt de Raad op dat verzoeker zich hierover ook achteraf had kunnen informeren bij zijn vader in Afghanistan, daar hij verklaart zeker een keer per maand contact te hebben met hem (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9 en 10). Verzoekers kennis van de werkzaamheden van zijn broer is echter dermate vaag, lacunair en ontdaan van details, dat deze ook naar het oordeel van de Raad niet kan overtuigen.

Verzoeker legde ter staving van de werkzaamheden van zijn broer bij het Afghaanse leger meerdere stukken neer, met name een foto van de *taskara*'s van zijn vader en zijn broer, de legerbadge van zijn broer, de bankkaart van zijn broer en foto's van zijn broer op zijn werk in uniform (AD, stuk 5, 'Documenten', nrs. 2 – 6 en 9). Aangaande de *taskara*'s stelt de Raad vast dat deze betrekking hebben op de identiteit en herkomst van de betrokken personen, doch op basis hiervan geen familieband met verzoeker kan worden vastgesteld, in acht genomen dat verzoeker slechts fotokopieën van de *taskara*'s van zijn vader en broer voorlegt en deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn, waardoor hieraan slechts een beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. Wat betreft de foto's, merkt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris op dat uit niets af te leiden valt dat verzoeker ook maar enige familieband heeft met de man op de foto's. Verder blijkt uit de algemene informatie aanwezig in het administratief dossier (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', COI Focus *“Afghanistan. Corruptie en documentenfraude”* van 14 januari 2021 (update)), dat er veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen zijn, waardoor de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde legerbadge en bankkaart relatief is.

Voorts voert verzoeker geen verweer tegen de motivering van de bestreden beslissing waar daarin terecht het volgende wordt gesteld:

“Meer nog, ook uw verklaringen met betrekking tot het bekomen van voornoemde documenten doen de wenkbrauwen fronsen. Zo gaf u aan dat uw broer nooit zaken gerelateerd aan zijn werk voor het leger mee naar huis nam om veiligheidsredenen (CGVS p. 13-14). Desalniettemin verklaarde u hierna dat uw broer

tijdens zijn tweede en meteen ook laatste bezoek wél toevalligerwijze de door u voorgelegde documenten plots mee naar huis nam. Meer specifiek zelfs een geheugenkaart met tal van foto's genomen op zijn werk (CGVS p. 15). Hierbij aldus de vooreerst vooropgestelde risico's naast zich neerlegend. De verklaring die u hiervoor wist te geven is daarenboven uiterst ontwijkend. Zo stelde u dat uw broer van Helmand naar Kabul vloog en in het kader hiervan aldus zijn badge en bankkaart meenam (CGVS p. 14). Het blijft echter raden naar waarom uw broer het noodzakelijk achtte om ook een geheugenkaart met tal van foto's die tegen hem gebruikt konden worden met zich meebracht (CGVS p. 14-15). Hiermee ondergroef u dan ook eigenhandig de angst van uw broer om naar huis te komen, over zijn werk te praten en zaken gerelateerd aan zijn werk mee te nemen. (...)Op basis van de voornoemde vaststellingen wist u bijgevolg zowel het profiel van uw broer als uw familieband met hem allerminst aannemelijk te maken, waardoor uw relaas reeds volledig ondermijnd wordt."

De neergelegde documenten zijn – hun relatieve bewijswaarde en verzoekers verklaringen over het verkrijgen ervan in acht genomen – niet bij machte verzoekers geloofwaardigheid aangaande het profiel van zijn broer te herstellen.

In de mate dat verzoeker zijn voorgehouden vrees voor vervolging koppelt aan de niet aannemelijk bevonden werkzaamheden van zijn broer bij de voormalige Afghaanse autoriteiten, komt ook de geloofwaardigheid van de door hem beweerde gevolgen hiervan, die voor hem de directe aanleiding vormden om Afghanistan te verlaten, logischerwijze op de helling te staan.

Voorts motiveert de adjunct-commissaris aangaande het overlijden van verzoekers broer met redenen als volgt:

"Zo stelde u vooreerst dat uw broer door de taliban om het leven werd gebracht omwille van zijn werk tijdens zijn tweede bezoek bij uw thuis. Voor wat betreft het door u opgeworpen overlijden van uw broer dient te worden opgemerkt worden dat u in het kader hiervan enkel een foto van het lichaam van uw broer wist voor te leggen (zie groene map document 7 en 9). Dit gezegd zijnde, dient er na voornoemde vaststellingen met betrekking tot de familieband met de persoon waarvan u de taskara en foto's voorlegde (zie supra), op gewezen worden dat op basis van deze foto er niet kan vastgesteld worden dat het lichaam van de afgebeelde persoon effectief uw broer betreft. Bovendien berust de aanleiding van zijn overlijden slechts op uw reeds ongeloofwaardig bevonden blote beweringen. Dit aangezien u naliet het profiel van uw broer hard te maken (zie supra) en geen documentatie wist voor te leggen met betrekking tot zijn overlijden. Zo beweerde u nochtans dat uw broer nog naar het ziekenhuis werd gebracht nadat hij werd neergeschoten (CGVS p. 20). U wist aldus noch het overlijden van uw broer, noch de omstandigheden waarin uw broer zou zijn gestorven hard te maken."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en worden, daar zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De adjunct-commissaris motiveert verder in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker de gebeurtenissen die volgden op het overlijden van zijn broer en die de aanleiding waren voor zijn persoonlijke vrees voor de taliban niet op consistente en geloofwaardige wijze uiteen kan zetten, wat als volgt nader wordt toegelicht:

"Zo verklaarde u dat vier onherkenbare gemaskerde talibanleden uw broer meenamen en doodschoten. Toen u uw broer neergeschoten terugvond, zag u onder de weglopende talibanleden, die volgens u plotsklaps met zes waren, een dorpsgenoot van u. Toevalligerwijze was hij de enige persoon van de vluchtende talibanleden die geen masker droeg. Een opvallend gegeven, gezien u verwijzend naar deze dorpsgenoot wist aan te geven dat niemand in het dorp op de hoogte was van zijn lidmaatschap bij de taliban. Om dit zo te houden trad hij verder meer volgens u als taliban-lid niet op zichtbare wijze op in uw dorp (CGVS p. 25). In het licht hiervan is het dan ook uiterst bizar dat deze persoon plots betrokken was bij het doden van uw broer in uw dorp en nota bene het enige lid van de taliban was die géén masker droeg en aldus op herkenbare wijze in zijn eigen dorp een aanslag pleegde. Dit raakt simpelweg kant noch wal. Dat u uw dorpsgenoot herkende, werd in uw relaas dat u bij het CGVS vooropstelde verder meer een van de redenen waarom u ook beschoten werd op dat moment en achteraf werd beschouwd als spion omwille van het vrijgeven van zijn identiteit. Desalniettemin sprak u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ met geen woord over de dorpsgenoot die u plots centraal plaatst in uw vluchtrelaas bij het CGVS (zie administratief dossier 'Vragenlijst CGVS' nr. 5). Zo stelde u bij de DVZ voorop dat u gevisieerd werd door de taliban omwille van het profiel van uw broer en de beledigende uitspraken die u tegenover hen deed tijdens de begrafenis van uw broer. Eens hiermee geconfronteerd, verklaarde u op gebrekkige wijze dat u simpelweg te weinig tijd had om dit te duiden bij de DVZ (CGVS p. 23-24). Het bijsturen van uw relaas en verschuiven van de redenen waarom u gevisieerd werd door de taliban door de plotse introductie van de voornoemde dorpsgenoot en beschuldiging van spionage, kan allerminst serieus genomen worden en ondermijnt enkel verder uw geloofwaardigheid."

Zo verzoeker kan worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift betoogt uitgelegd te hebben dat er vier talibanleden binnenkwamen in zijn huis, en er nog twee andere leden van de taliban buiten aan het wachten

waren, kan hij met deze uitleg niet verklaren waarom zijn dorpsgenoot als enige geen masker droeg, de voorgaande pertinente vaststellingen van de adjunct-commissaris in acht genomen. Door in zijn verzoekschrift louter te stellen dat het onmogelijk is om de handelwijze van de taliban uit te leggen en hij de intenties, strategieën en plannen van de taliban niet kent, doet verzoeker evenmin afbreuk aan de voorgaande pertinente vaststellingen en overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier en waaruit blijkt dat de door hem geschetste gang van zaken niet aannemelijk is.

Aangaande het feit dat hij tijdens zijn interview bij de DVZ met geen woord repte over zijn dorpsgenoot S. K., die een lid zou zijn van de taliban, voert verzoeker aan dat hij de kans er niet heeft gekregen zijn relaas in detail uiteen te zetten en daardoor de rol van de dorpsgenoot niet heeft kunnen specificeren. De Raad wijst erop dat de omstandigheid dat verzoeker bij de DVZ gevraagd werd kort te zijn en de details van zijn relaas te houden voor het latere persoonlijk onderhoud op het CGVS geen afbreuk doet aan de verwachting dat verzoeker te allen tijde coherente en volledige verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn relaas. De loutere duur van het interview bij de DVZ en het feit dat verzoeker er niet de gelegenheid zou hebben gekregen om zijn vluchtrelaas in detail toe te lichten kunnen aldus niet verklaren of verschonen dat verzoeker bij de DVZ niets vermeldde over deze dorpsgenoot, die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS centraal plaatst in zijn vluchtrelaas.

Aangaande verzoekers verklaringen met betrekking tot de begrafenis van zijn broer oordeelt de adjunct-commissaris met reden dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, zoals hij in de bestreden beslissing als volgt toelicht:

“Zo gaf u aan dat op de begrafenis van uw broer een politiecommandant, afkomstig uit uw dorp, aanwezig was. Zijn opvallend belangrijke rol in uw relaas (zie infra) springt meteen in het oog, aangezien u ook over hem bij de DVZ niet sprak (zie administratief dossier ‘Vragenlijst CGVS’ nr. 5). Bovendien legde u eveneens gebrekkige verklaringen af met betrekking tot zijn functie. Ter omkadering van de veiligheidssituatie in uw dorp gaf u met name aan dat hij commandant was van de lokale politie en in het kader hiervan de controle uitoefende over uw dorp. Echter was hij volgens u bizar genoeg gestationeerd in een checkpoint op twee uur (te voet) van uw dorp. Eens geconfronteerd met deze opmerkelijke afstand, draaide u plots uw kar en verklaarde u, in tegenstrijd met uw voornoemde verklaring, dat uw dorp niet werd gecontroleerd door deze checkpoint (CGVS p. 5-6). Wat er ook van zij, deze politiecommandant en dorpsgenoot was toevalligerwijze ook aanwezig op de begrafenis van uw broer. Meer nog, hij gaf na de begrafenis een speech waarin hij opriep dat de moordenaar van uw broer vermoord moest worden. Toen u vervolgens het woord nam, sprak u naar eigen zeggen eveneens harde woorden over de leiders van de taliban en hun familie. Eens gevraagd naar de namen van de talibanleiders waarover u het dan had, kon u hier echter niet op antwoorden (CGVS p. 21). Voornoemde vaststelling is op zijn minst bevreemdend. Meer nog, uw bewering dat zowel u als de politiecommandant dergelijke speeches deden, doet eveneens de wenkbrauwen fronsen, aangezien u meermaals verklaarde dat de taliban overal spionnen had én dat zij waarschijnlijk ook aanwezig waren op de begrafenis (CGVS p. 16 en 21). Dat de politiecommandant dan ook zijn plan uit de doeken deed om de moordenaar achterna te zullen gaan, duidt op weinig professionaliteit en tactisch inzicht. Iets dat redelijkerwijze wel verwacht mag worden van een dergelijk vooraanstaand figuur indien deze, zoals u wist te omschrijven, van plan was om een grootschalige inval uit te voeren diezelfde avond nog (zie infra en CGVS p. 21-22). Aan uw voornoemde verklaringen aangaande het verloop van de begrafenis kan dan ook allerminst geloof gehecht worden.”

Waar verzoeker andermaal betoogt dat hij tijdens zijn interview bij de DVZ de kans niet kreeg om zijn relaas in detail uit te leggen, en daarom niet sprak over commandant Y., wijst de Raad er opnieuw op dat de omstandigheid dat verzoeker bij de DVZ gevraagd werd kort te zijn en de details van zijn relaas te houden voor het latere persoonlijk onderhoud op het CGVS geen afbreuk doet aan de verwachting dat verzoeker te allen tijde coherente en volledige verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn relaas. De loutere duur van het interview bij de DVZ en het feit dat verzoeker er niet de gelegenheid zou hebben gekregen om zijn vluchtrelaas in detail toe te lichten kunnen aldus niet verklaren of verschonen dat verzoeker bij de DVZ niets vermeldde over commandant Y., die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS een centrale plaats toebedeeld in zijn vluchtrelaas. Waar verzoeker verder stelt dat commandant Y. bij een checkpoint werkte, maar deze checkpoint op zich geen controle over het dorp had, herhaalt hij een versie van de feiten, waarmee hij echter geen afbreuk kan doen aan bovenstaande terecht vastgestelde tegenstrijdigheden. Zijn warrige uitleg dat de commandant een vooraanstaand figuur was in zijn regio en bodyguards had die verantwoordelijk waren voor de veiligheid van diens huis waardoor hij samen met zijn bodyguards op die manier dus ook voor de veiligheid van het dorp zorgde, kan niet op afdoende wijze verklaren waarom verzoeker in eerste instantie verklaarde dat de commandant de controle had over verzoekers dorp. Gevraagd of de autoriteiten in de mogelijkheid waren om het dorp te controleren vanuit de checkpoint waar de commandant gestationeerd was, antwoordde verzoeker immers dat dat niet het geval was en dat *“de andere lokale politie die in het dorp gestationeerd zijn die houden de veiligheid van het dorp”* (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Dit antwoord valt hoegenaamd niet de verenigen met de uitleg in het verzoekschrift dat de bodyguards van de commandant onrechtstreeks instonden voor de veiligheid in het

dorp. Waar verzoeker aanvoert dat het de taak van commandant Y. was om de dorpelingen gerust te stellen en de nodige maatregelen te nemen, en het in die zin logisch was dat hij een dergelijke speech gaf tijdens de begrafenis van zijn broer, beperkt hij zich tot blote beweringen die hij niet staft met enig begin van bewijs. Bovendien is het, zelfs zo dit effectief de taak zou zijn geweest van Y., niet aannemelijk dat hij, gezien het risico dat hij hiermee neemt, publiekelijk dergelijke speech zou geven op een begrafenis waar volgens verzoeker mogelijks ook talibanleden aanwezig zijn (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16 en 21). Voorts betoogt verzoeker dat hij emotioneel was tijdens de begrafenis en *"zichzelf gewoon niet (heeft) kunnen inhouden"*. Met deze uitleg brengt hij echter geen concrete en geloofwaardige elementen aan die afbreuk vermogen te doen aan de pertinente vaststelling dat verzoekers gedrag gezien de door hem beschreven omstandigheden en gebeurtenissen uiterst risicovol en bijgevolg niet aannemelijk is. Verzoekers betoog is bijgevolg niet afdoend om de bovenstaande pertinente motieven, waarin de adjunct-commissaris terecht vaststelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker beweerde verloop van de begrafenis, in een ander daglicht te plaatsen.

De geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde problemen wordt verder ondermijnd door zijn ongeloofwaardige verklaringen aangaande de inval in het huis van zijn dorpsgenoot die lid was van de taliban, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt toegelicht:

"Daar waar u deze inval mede aanhaalt als reden waarom u als spion werd geïdendeerd door de taliban, is het uiterst opmerkelijk dat u hiervan eveneens absoluut geen melding maakte bij de DVZ. Voorts blijven uw verklaringen met betrekking tot deze inval eerder vaag. Zo gaf u aan dat deze inval werd geleid door de voornoemde politiecommandant. Hij werd volgens u begeleid door heel veel manschappen van de politie van het districtscentrum en het nationale leger. U verklaarde dit te hebben gezien, aangezien u toekeek vanop het dak van uw huis. Zo zou u ranger-voertuigen en leden van de politie en het leger hebben gezien. Hoewel u niet kon specificeren met hoeveel ze ongeveer waren, omdat het donker was, kon u verrassend genoeg dan weer wel hun uniformen omschrijven (CGVS p. 11 en 22). Dit terzijde gelaten, merkt het CGVS bovendien op dat na voornoemde vruchteloze inval, de politiecommandant bleef zoeken naar uw dorpsgenoot. Zo zouden zijn mensen hierna nog in het dorp rondgewandeld hebben met als doel alsnog de voortvluchtige leden van de taliban te vangen (CGVS p. 22). Desondanks keerde uw dorpsgenoot en tevens lid van de taliban nota bene reeds de tweede dag na de begrafenis van uw broer en inval in zijn huis, terug naar het dorp, op zoek naar u. Dit aangezien u naar eigen zeggen verantwoordelijk werd geacht voor het vrijgeven van zijn lidmaatschap bij de taliban en aldus werd gezien als spion. Een opmerkelijke en eveneens weinig realistische aantijging, aangezien uw dorpsgenoot klaarblijkelijk geen moeite deed om zijn identiteit te verbergen. Dit zowel tijdens de aanval op uw broer (zie supra) als tijdens zijn hieronder vernoemde zoektocht naar u. Hoewel u niet wist hoeveel talibanleden uw huis doorzochten in het kader van hun zoektocht naar u, kon u namelijk wel duiden dat uw dorpsgenoot aanwezig was samen met andere gemaskerde leden van de taliban (CGVS p. 22-23). Dat uw dorpsgenoot weerom ongemaskerd deelnam, ondanks de grootschalige zoekactie van twee avonden daarvoor, raakt kant noch wal. Ook uw bewering dat de taliban deze inval uitvoerde, ondanks de verhoogde waakzaamheid in uw dorp, streeft alle logica voorbij. Deze risicovolle kort op de bal spelende actie contrasteert daarenboven danig met uw bewering dat de taliban pas twee maanden na het bezoek aan uw huis nog slechts één keer opnieuw naar u op zoek kwamen. Dit door uw vader aan te spreken toen hij de velden aan het bewerken was (CGVS p. 24). Ook de latere vlucht van uw jongere broer uit Afghanistan na de machtsovername van de taliban, wist u niet te linken aan uw voornoemde persoonlijke problemen met de taliban (CGVS p. 24). Deze vaststellingen ondermijnen zowel het bestaan als de gewichtigheid en acuiteit van uw vooropgestelde vrees."

De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om de bovenstaande motieven *in concreto* te weerleggen of te ontcrachten en een afdoende uitleg te bieden voor de onaannemelijkheden in zijn relaas. Door louter te herhalen dat hij het uniform kon beschrijven en dat hij het verschil kon zien tussen de uniformen van het leger en de politie, maar evenwel geen details heeft kunnen zien, blijft hij in gebreke een uitleg te bieden waarom hij dan niet kon inschatten met hoeveel ze ongeveer waren. Door in zijn verzoekschrift verder andermaal te stellen dat het onmogelijk is om de handelwijze van de taliban uit te leggen en hij de intenties, strategieën en plannen van de taliban niet kent, doet hij evenmin afbreuk aan de voorgaande pertinente vaststellingen en overwegingen.

Waar verzoeker aangaande de huidige problemen van zijn familie aanvoert te hebben gezegd dat *"zijn vader nog altijd lastiggevallen werd door de dorpelingen die verzoeker aangegeven heeft bij de autoriteiten"*, en zij dus meer dan één keer zijn langsgesproken, gaat hij eraan voorbij dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud tevens verklaarde dat de taliban nog slechts eenmaal zijn vader opzochten, toen zijn vader de velden aan het bewerken was, en dat ze zijn familie daarna niet meer benaderd hebben (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24). Door in zijn verzoekschrift louter een versie van de feiten te herhalen, heft hij deze tegenstrijdigheid niet op, noch biedt hij daarvoor een bevredigende verklaring.

Aangaande verzoekers verklaringen over het bezoek van de taliban aan zijn huis motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing als volgt:

“Verder meer spreken uw verklaringen aangaande uw afwezigheid op het moment van de inval van de taliban in uw huis, toen zij voor de eerste keer naar u kwamen zoeken, eveneens boekdelen over uw oprechtheid. Zo sprak u uzelf in het kader hiervan ronduit tegen. Bij de DVZ verklaarde u meer bepaald dat u tijdens het bezoek van de taliban in uw huis uzelf had verstopt, waarna de taliban uw huis verliet en uw vader besloot dat u het land moest verlaten (zie administratief dossier ‘Vragenlijst CGVS’ nr. 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u echter dat u de dag na de begrafenis ziek werd en in de bazaar waar uw zus en schoonbroer woonden naar de dokter ging. Daar bleef u logeren, aangezien er die dag geen mogelijkheid was om het openbaar vervoer terug naar huis te nemen. Hierdoor was u toevallig niet thuis aanwezig toen de taliban naar u kwam zoeken (CGVS p. 11). Voornoemde opvallende opeenstapeling van toevalligheden in combinatie met de zwart op wit vastgestelde tegenstrijdigheid met uw verklaringen bij de DVZ, vormt weerom een bevestiging van de reden waarom uw verklaringen als ongeloofwaardig beschouwd moeten worden.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten in zijn verzoekschrift, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De overige door verzoeker neergelegde documenten, namelijk verzoekers *taskara*, de enveloppe waarin de documenten werden verstuurd en de enveloppe waar de originele foto's die verzoeker neerlegde in zaten (AD, stuk 5, 'Documenten', nrs. 1 en 8), kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Verzoekers *taskara* kan dienen ter staving van zijn identiteit en herkomst, die op zich niet worden betwist. De enveloppes kunnen louter dienen ter staving van het feit dat verzoeker post ontvangen heeft uit Afghanistan, doch staven zijn vluchtmotieven niet.

Verzoeker legt bij aanvullende nota ter terechtzitting foto's neer van zijn legerkaart en van zichzelf in legeruniform (aanvullende nota verzoeker, stukken 1 en 2). Hij licht hierbij toe dat hij net zoals zijn broer voor het Afghaans nationaal leger heeft gewerkt en zijn vroegere werkgever in België internationale bescherming kreeg. Dat verzoeker dermate belangrijke informatie voor het eerst aanbrengt bij de behandeling van onderhavig beroep ter zitting, is van aard de geloofwaardigheid ervan in ernstige mate aan te tasten. Verzoeker stelt dat hij dit element niet eerder heeft vermeld omdat hij geen documenten had ter staving hiervan, aangezien deze documenten in het bezit van zijn vroegere werkgever waren en hij dit pas na ontvangst van de bestreden beslissing met deze persoon zou hebben kunnen bespreken. Deze uitleg is evenwel niet ernstig. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn of haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn of haar beschermingsverzoek. Overeenkomstig deze medewerkingsplicht dient hij of zij van bij aanvang van de procedure de nodige feiten en alle relevante elementen, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan te brengen bij de Belgische asielinstanties. De loutere omstandigheid dat de kandidaat-vluchteling (nog) geen documentair bewijs heeft van bepaalde elementen, ontslaat hem of haar geenszins van de plicht hiervan reeds melding te maken ten aanzien van de asielinstanties indien hij of zij zijn of haar vrees (mede) op deze elementen baseert. Bovendien kunnen de stukken die verzoeker bijbrengt ter staving van zijn bewering net zoals zijn broer in het Afghaanse nationale leger te hebben gediend geenszins overtuigen. Verzoeker legt vooreerst slechts een foto van een bankkaart neer, die omwille van mogelijke manipulatie geen garantie biedt over de authenticiteit van de kaart die erop te zien is. Hoe uit de gegevens op deze kaart kan blijken dat verzoeker voor het Afghaanse leger heeft gewerkt, is de Raad overigens niet duidelijk en wordt verder niet toegelicht. Ook aan de foto's van verzoeker in het leger kan geen bewijswaarde worden toegekend, daar zij door mogelijke manipulatie en inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat erop wordt afgebeeld. Evenmin bevatten deze foto's objectieve aanwijzingen met betrekking tot de identiteit van de personen die daarop te zien zijn. Dat verzoeker hierop te zien zou zijn in het bijzijn van zijn commandant, die in België als vluchteling werd erkend, is dan ook niet meer dan een blote bewering. Bovendien blijft verzoeker in gebreke dit verder te concretiseren, laat staan hieraan een vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan te koppelen. Tevens dient te worden opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat enkel zijn broer bij het leger werkte en hij en zijn vader op de gronden werkten en dat hij ontkennend antwoordde op de vraag of er nog iemand anders van zijn familie, naast zijn broer, voor de voormalige overheid werkte (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8 en 9). Deze tegenstrijdigheid bevestigt slechts het bedrieglijke karakter van verzoekers bewering *post factum* net zoals zijn broer voor het Afghaanse nationale leger te hebben gewerkt, waaraan derhalve niet het minste geloof wordt gehecht.

Voorts acht de Raad het in de bestreden beslissing opgeworpen motief omtrent het niet indienen van een verzoek om internationale bescherming in de verscheidene landen die verzoeker passeerde na zijn aankomst in de Europese Unie, bijkomstig en niet determinerend.

Het rapport *“Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»*” van OSAR van 26 maart 2021 waaraan verzoeker in zijn verzoekschrift refereert (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), betreft de algemene situatie in Afghanistan en heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten

die verzoeker aanvoert. Bijgevolg kan dit stuk niet volstaan om deze feiten aan te tonen en om in hoofde van verzoeker tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging te besluiten.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor de taliban.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift ook op de staatsgreep door de taliban van augustus 2021 en zijn vermeende verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de-factoregering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de-facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal de-factostaatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de-factoregering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de-factoregering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke

leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus “*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – *i.e.* onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In voormeld Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdadaa aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de-factorechtbank in de periode van 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende talibanopperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hocbeslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de

de-factopolitie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stellen over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord geven naar het politiebureau brengen (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlieten in gevaar worden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021, in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoen-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjtoengebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens voormeld Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse LandInfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de-facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote

variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus “*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa, louter omwille van zijn verblijf aldaar, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

In casu blijkt dat verzoeker, gelet op zijn aankomst in België in juli 2021 en zijn verklaringen twintig maanden onderweg geweest te zijn (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 37), tot ongeveer zijn negentien jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal of sociaal netwerk, daar uit zijn verklaringen blijkt dat hij nog steeds regelmatig contact heeft met zijn vader in Afghanistan (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het

persoonlijk onderhoud, p. 9 – 10). Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker, die zijn land van herkomst intussen vijf jaar geleden heeft verlaten om naar Europa te komen en bijna vier jaar in België verblijft, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pasjtoe en aanduidt soennitisch moslim te zijn (*Ibid.*, p. 4).

Waar verzoeker aangeeft dat hij zich kleedt en gedraagt op een westerse manier en veel vrienden heeft, toont hij niet aan dat hij niet langer in staat zou zijn zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen. Door louter te poneren dat hij perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving, zonder dit summier betoog verder uit te werken of enig stuk bij te brengen om zijn beweringen te staven, toont verzoeker evenmin aan dat hij niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke of religieuze overtuiging of dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Het feit dat hij zich een westerse klederdracht zou hebben toegeëigend is op zich ook geen element van zulke zwaarwichtigheid dat verzoeker zich niet langer zou kunnen schikken naar de Afghaanse normen en waarden.

De Raad benadrukt hierbij dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de in België geldende normen en waarden, zoals onder meer via scholing, relaties en tewerkstelling, in beginsel niet afdoende is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom hij zich door dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl bij terugkeer niet zal kunnen conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom dit verblijf en de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd en zal worden vervolgd. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van zijn afwezigheid en terugkeer.

Wat betreft verzoekers betoog over de strikte toepassing van de *sharia*-wet door de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Verzoeker hekelt voorts dat er een jaar na de regimeverandering nog heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het

land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nummer 235 658 van 29 april 2020 en een arrest van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota onderstreept dat het standpunt van UNHCR en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) betreffende een stop op gedwongen terugkeer ongewijzigd blijft en ter staving hiervan citeert uit het persbericht "*UNHCR and IOM urge Pakistan to maintain protection space for Afghans in need of safety*" van 7 oktober 2023, wijst de Raad erop dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een vierentwintigjarige jongeman die nog in Afghanistan over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de Taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" van het EHRM, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36- 43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals Al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven

voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enzovoort) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoeken, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023, wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals sjiitische Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (waaronder de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kaboel en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als “meest actieve groep” tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als “veel minder actief dan in 2022” (COI Query “*Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 2 februari 2024, p. 5). De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de de-facto militaire troepen of de de-factopolitiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI Query “*Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 2 februari 2024, p. 5). De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN acht ISKP-aanslagen in drie provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri en twee aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) ten opzichte van 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023. (COI Query “*Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 2 februari 2024, p. 7).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. ‘incidents with at least one recorded fatality’*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als “gevechten”, 994 als “geweld tegen burgers”, en 477 als “explosies/geweld op afstand” (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI “*Query Afghanistan*”, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meeste plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. ‘*Explosive remnants of war*’ waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van ‘*targeted killings*’. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter

aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”*, juni 2023).

De Mensenrechtenraad van de VN stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *‘armed clashes’*, luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED 1 826 veiligheidsincidenten. Kaboel is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats. (EUAA *“Country Guidance Afghanistan”*, mei 2024, p. 113; COI Query *“Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments”*, 2 februari 2024, p. 4). In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan. In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van “aanvallen tegen burgers” worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de de-factoregering. Verder worden in Kaboel dertig burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de de-factoregering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn. Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als “explosies/geweld op afstand”. In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders. Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten (*‘Explosive remnants’*) in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA *“Country Guidance Afghanistan”*, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als “gevechten”, 33 als “explosies/geweld op afstand” en 105 als “geweld tegen burgers” (COI Query *“Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments”*, 2 februari 2024, p. 4). UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden. In diezelfde referentieperiode zijn de *de facto* militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met vijftien burgerdoden als gevolg. ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en elf gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is. De UCDP registreert tien van zulke incidenten, waarbij dertien burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP acht incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara-gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval zeven doden en één gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van “minstens” 17 doden en ‘tientallen’ gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en dertig gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op. (COI Query *“Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments”*, 2 februari 2024, p. 6).

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's

(EUAA “Afghanistan Country Focus” van december 2023, p. 41 en EUAA “Country Guidance Afghanistan”, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “Country Guidance Afghanistan” van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie. De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift en in zijn aanvullende nota verwijst is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. De Raad herhaalt dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsvername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 297 075 van 14 november 2023, dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “Country Guidance Afghanistan” van mei 2024.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot

weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend vijfentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT